

Tot just passen un parell minuts des que t'ajeus a la gespa, quan sents el contacte càlid a la cama. Clous els ulls i, lentament, et capbusses en aquesta sensació i l'observes de ben a prop. Es tracta d'un contacte fi, translúcid, gairebé imperceptible, que emergeix a través els porus de la pell. Cau, lentament, tot formant un bassal límpid, completament cristal·lí. És un contacte fluid, tènue, que rellisca suaument al llarg del morè dels teus genolls empolsimats. Cau en forma de gotetes creant un ritme tediós. Una...dues...una...dues; i, de nou, una...dues...una...dues. Segueixen un ritme delicat que deixa caure el seu pes mort i es deixa arrossegar per un riu groller que desemboca en un mar de pigues. S'acaben de llevar. Són mandroses, de reflexos lents i d'ulls somnolents. No gosen aventurar-se, ni tan sols són capaces de fer un pas: prefereixen estudiar el terreny. Observen, porugues i temoroses, durant una llarga estona, com infants que veuen el mar per primer cop. Lentament, suquen els minúsculs dits dels seus peuetes per enretirar-los amb espant un segon més tard.

Ha de passar un minut sencer per a què s'embarquin novament en la seva expedició. Endinsen els ditets en la teva pell flonja i, poc a poc, hi fiquen els peus. Temptegen poc a poc al llarg de la teva cama. La fluïdesa del seu contacte s'esvaeix a mesura que comencen a guanyar confiança. Perden el contacte superflu, líquid, el ritme quasi maquinal, per a esdevenir una textura gelatinosa, que es filtra per tots els racons. Amb passes cauteloses, naveguen a través dels plecs de la teva cama i esdevenen un bram de pessics encara,

però, tímids i verges, petits barbamecs de veu melosa que deixen un rastre gairebé ínfim.

Avancen maquinalment, un rere l'altre, cadascun reproduint els passos de l'anterior. Avançant amb passes automatitzades, esdevenen un petit exèrcit de soldats que es mouen a l'uníson. Uniformats, amb casquets de pell i botes altes, rastregen ordenadament, cadascun dels racons de la teva pell. Amb extremada cortesia, es mouen a la sintonia de l'un dos, un dos, un dos... I, novament, un dos, un dos, un dos...tres i un dos tres, un dos tres... El ritme es deslliura del constrenyiment de les camises de botó i els pantalons encarcerats i es balanceja d'un cantó a l'altre; rellisca amb una gràcia que trenca la uniformitat de la petita tropa de combatents. S'escorren, es contrauen, es dilaten per a contraure's de nou. Es deixen anar tot resseguint un compàs gràcil, un compàs ballarí...I un dos tres, i un dos tres, i un dos tres. Els pessics, de galta roja i mirada llaminera, es mouen al ritme del vent que remuga entre la gespa. I tu, amb els ulls encara closos.

La uniformitat dels seus moviments comença a esgranar-se. A poc a poc, els passos, abans integrats en una coreografia ingènua, queden enrere i observen horroritzats com els pessics comencen a entregar-se a una carnalitat pecaminosa. El ball s'esbargeix per a deixar pas a una dansa voluptuosa, de moviments eròtics que tempta els límits del decòrum.

Podries aturar-los d'una revolada, però no t'immutes. Els deixes fer. De mica en mica, deixes que s'esmicolin a través dels porus de la pell. Ara són pessics indecorosos, desvergonyits, de boca roja, celles poblades i paraula obscena. Amb prou feines ressegueixen el traç discontinu de pigues que amagues sota

el melic. Han perdut qualsevol ritme o intent d'ordre. Ja no es tracta d'un pessigolleig subtil, ja no t'acaricien les cames amb tendresa. Ja no són infants trapelles. Ara corretegen neguitosos, sondegen, rastregen, ensumen, s'arrosseguen ací, allí, pertot. Trapelles, esmunyedissos, descarats. Fan tombarelles, cabriolen, giren i giren. Han perdut tot esperit de comunitat i corren cadascun per la seva banda. Es mofen. Els sents? És una riallada aguda, quasi bé un xisclet punyent que t'entela els sentits. Els imagines, com riuen, bocamolls, escorrent-se a través dels turons carnosos de les teves cuixes: persistents, presumits, tossuts com una mula. Ara s'amaguen... ai ras! S'han amagat rere el teu melic. Les seves genives burletes revelen un somriure fatxenda. Envaeixen les commissures de la teva pell flonja; de nou ací, allí, pertot.

I, malgrat tot, no fas cap moviment. Deixes que corretegin lliures, que penetrin, que s'escolin, que es filtrin a través de les vertebres, que les seves contraccions t'esquincin la pell. Són éssers cíncics que quasi podrien titllar-se de cruels. Traspuen, trenquen, sense pietat. Allò que comença com una indagació un xic atrevida és ara una fogositat morbosa que agafa un ritme ferotge. Ja no llisquen, ni tan sols corretegen. Només donen bots. Saltironegen més i més, i més, i deixen caure tot el seu pes en cada brinc. Com animals en zel que no poden dominar els seus impulsos més innats, carreguen contra la teva pell amb vehemència, amb puntades de peu i impulsos frenètics que han perdut qualsevol indicatiu de civisme. Són salvatges, impacten amb fúria, amb ràbia, com les ones mars durant la tempesta. Engoleixen les teves vertebres amb una impetuositat lasciva, llefiscosa, esquerpa, que et tiba, et tiba, et tiba...

De sobte, en un interval que dura poc més d'un segon, la teva mà colpeix amb força contra la cama esquerra. L'impacte fa caure daltabaix tots els petits éssers demoníacs que, d'un en un, es van desplomant a la gespa. El mar selvàtic s'escorre, fins que esdevé un desert verge nodrit per la teva mà. Tu, la mestressa dels teus sentits, amb els ulls closos; instants de delit. Les ungles furioses trencant-te la pell; delícia exquisida, plaer inconfessable que assaboreixes silenciosament. I tu, encara, amb els ulls closos.